

Kummer II

1. Juni 1917

66. Aargang

Loyalitet mod Gud og Fædrelandet.

Præsident Joseph F. Smiths Aabningstale ved Generalkonferencen
i Salt Lake City den 6. April 1917.
(Overjat af „Bikuben“.)

Jeg er meget lykkelig over det Privilegium, jeg nyder, at kunne være sammen med Eder ved denne den 87. aarlige Konferencens Aabningsmøde, og jeg kan forsikre Eder, at vi, Eders Brødre, som sidder her foran Eder, føler det som en stor Ære, ligesom ethvert tilstedeværende Medlem af Kirken maa føle, at være Vidne til den store Mængde af Hellige, som har forsamlet sig her denne Formiddag for at overvære denne Konferencens Aabningsmøde. Jeg tror, det vil være noget vanskeligt for mig, idet jeg fremstaar for at gjøre nogle Aabningsbemærkninger, at faa min Stemme i en saadan Forsatning, at jeg kan blive hørt og forstaaet af alle.

Jeg har Følelsen af, at det ikke er nogen let Opgave at staa foran en Forsamling som denne for at tale til den, ikke om noget bestemt Emne, lagt tilrette i Forvejen, men stolende alene paa Aandens Vejledning i, hvad jeg skal sige. Jeg har i denne Henseende adlydt Frelserens Formaning: „Bekymrer Eder ikke for, hvad I skulle sige“. Guds Aand vil vejlede os i Henseende til, hvad vi skal sige i den Tid, der gives os at tale i, saa vidt som vi er modtagelige for Guds Aands Paavirkning og Indtryk; og jeg haaber oprigtigt, at hans Aand vil gennemstrømme denne Forsamling og opfylde vore Hjerter og vort Sind, saa at vi kan glæde os over denne Lejlighed til at mødes til sammen under saa gode Omstændigheder og bære Vidnesbyrd om de mange Velsignelser og Privilegier, som Herren har skænket os.

Vi lever nu i kritiske Tider. Tilstandene i Verden er saaledes be-

stafne, at de trodser enhver Beskrivelse. Vi kan i Dag kun se, hvad der er synligt for os, men ingen kan forudsige, hvad der vil ske i Morgen paa Grundlag af, hvad der skete i Dag. Men vi behøver ikke at bekymre os over disse Ting; thi vore Pligter som Medlemmer af Kirken, som Mænd og Kvinder tilhørende det samme Samsund, og som Borgere i Landet, er af større Betydning end noget andet for nærværende. Det er vor Pligt at tilbejbringe Fred, Lykke og Velvære for hele Menneskeslægten, saa vidt som det staar i vor Magt at udøve vor Indflydelse i denne Retning; og derjom vi gjør vor Pligt i Dag som Medlemmer af Kirken og som Borgere i denne og de omliggende Stater, hvor vi bor, da behøver vi ikke at frygte for, hvad Dagen i Morgen vil bringe.

En af de Ting, der gjør Indtryk paa mig som en Sag af stor Betydning, og som burde overvejes af Befolkningen her i Bjergenes Dale, er en forsigtig og økonomisk Forvaltning af vore Midler, og at der udvises stor Flid og Omhu med Hensyn til Produktion af Fødemidler. Vi har haft en lang og haard Vinter, der har strakt sig et godt Stykke ind i Foraaret. Det er muligt, at vi kun vil saa en kort Sommer, hvori der kan avles Sæd af forskjellig Slags, Grøntjager og alt det øvrige til Livets Ophold. Vi burde forstaa, at vi er afhængige af Jorden og dens Kultivering, af Jordbrugerens Arbejde og den almægtige Guds Velsignelser over vort Arbejde og over Jorden for at erholde Livets Fornødenheder.

Vi kan ikke eksistere uden disse Ting. Jeg tror, at den forenede Bøn af et Folk, som er ydmygt og har Tro paa Gud, og som tror paa Muligheden af at saa Svar paa Bøn, burde opsendes til alle gode Gavers Giver, at Fred maa vedblive at herske over hele vort Land, og at Livets Velsignelser maa blive Folket tildelt i vort udstrakte Land, at Fred ogsaa maa komme til Jordens Rationer, naar Herrens Hensigt og Villie er opfyldt.

Jeg tror, det er vor Pligt at bede Herren velsigne Landmændenes Arbejde, at Frugtbarhedens Velsignelser maa blive tildelt dem, som dyrker Jorden og frembringer Brødtorn og Føde til Livets Ophold.

I tidligere Aar var Folket, de første Nybyggere i vor Stat eller Territorium, og endog før Utah var et Territorium — de første Nybyggere i Landet her var ved Herrens barmhjertige Forsyns Styrelse og deres Lederes vise Raad i Stand til at hjælpe deres Naboer med Livets Nødvendigheder. Medens mange tilhøjre og tilvenstre, mod nord og mod syd, i den vestlige Del af Landet søgte Guld og kostbare Metaller og Ting, der ikke kunde opholde Livet; saa dyrkede vi Jorden og frembragte Fødevarer, og de øste deres Guld ud til os i Erstatning for Madvarer og Fornødenheder, der satte dem i Stand til at fortsætte deres Arbejde.

Jeg haaber, at Folket i denne Stat, de Sidste-Dages Hellige, vil vise sig at være lig Joseph i Egypten, at naar Nøden viser sig omkring i Landet, at de trængende da kan henvende sig til os og modtage det, som er nødvendigt for deres Lykke og Livsophold. Jeg erfarer, at Myndighederne i Washington har aumødet Bestyrelsen af

»Agricultural College« om at udøve al den Indflydelse, den kan, for at bevæge Befolkningen i denne Stat til at producere, spare og opsamle saa meget som muligt af de Ting, som er nødvendige til Livets Ophold.

Naar Talen er om Muligheden af en Krig, da lad mig formane Eder, mine Venner, og hele Folket her i Klippebjergene, til frem for alt at holde Menneftelighedens, Fredens og Kjærlighedens Mand vedlige, saa at, selv om Kaldet skulde komme til os som en Stat i Unionen at afgive Mænd til at deltage i Kampen, at vi ikke tilfidesætter eller omstyrter de Principper, som vi har annammet, og som vi har prøvet paa at forkynde, og som vi har faaet Befaling til at hævde. Disse Næstetjærligheds-Principper maa praktiseres, selv om vi bliver tvungne ud i aaben Kamp med Fjenden. Jeg ønsker at sige til de Sidste-Dages Hellige, som muligvis lader sig hverve, og hvis Tjeneste Landet maasse vil trænge til, at naar de bliver Soldater i Staten eller Landet, at de da ikke vil glemme, at de ogsaa er Korsets Soldater, at de er Livets Budbærere og ikke Dødens, og at de, naar de gaar bort som Soldater, vil gaa med Ønsket om at forsvare Menneftenes Frihed og ikke i den Hensigt at ødelægge Fjenden. Deriom vi kunde omvende dem til fredelige Syssler og til at elske Fred uden at ødelægge dem, da vilde vi blive Frelserne blandt Menneftene.

Det er en Vederstyggelighed, at Mænd, som stiller sig i Soldaternes Rækker for at udføre den nødvendige Pligt at beskytte og bevogte vort Land mod ugudelige og ødelæggende Fjenders Hensynsløsheder, ikke skulde være i Besiddelse af — jeg siger, det er en Stam og Stjændsel, at de ikke iblandt sig selv skulde kunne leve et hæderligt, pletfrit og retskaffent Liv, uberørt af Synd og Forbrydelser af alle Slags. Det er en nedværdigende Tanke, at en Mand for at blive Soldat maa være en raa Person og hengive sig til Synd og Ugudelighed og til alle Slags Udvævelser. Lad de Soldater, der gaar ud fra Uah, være Mænd af Ære, naar de kaldes til at stille sig under Fanerne, og udføre deres Pligter og Arbejde med Ære og med det eneste Maa! for Dje, at udføre det Gode, som det er Hensigten at udrette, og ikke med noget blodtørstigt Ønske om unyttigt at dræbe Mennefter eller ødelægge vore Fjender.

Barmhjertighed og Kjærlighed er Evangeliets største Principper. Derjom vi kan give de undertrykte en hjælpende Haand; derjom vi kan hjælpe dem, som er nedstemte og bedrøvede; derjom vi kan opløste og forbedre Menneftenes Stilling, da er det vor Mission at gjøre det; det er en Del af vor Religion at gjøre det, og endda en meget vigtig og betydningsfuld Del af den. Jeg ønsker at sige til vore Venner, som her er til Stede, at vi har en Organisation indensfor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som er absolut idealistisk i sin Virkemaade som et Hele. Gjennem denne kan vi i Dag, nu til Morgen, jende et Bnd om Hjælp til de mest sjerntliggende Dele af Kirken, og i Morgen tidlig vil vi modtage de Midler, som blev forlangt, uden Fradrag af Omkostninger. Enhver Mønt, stor eller lille, der indbetales til de fattige, gaar til de fattige, uden noget Svind eller Formindskelse for-

bundet med Baretagelsen af Midlerne gjennem velgjørende Foreninger, organiserede med det Formaal at forestaa dette Arbejde, og hvilket Arbejde er forbundet med Udgifter, der svinger en stor Del af de Midler, som er staaende til de fattige.

De Sidste-Dages Hellige kjender dette; de forstaa det, og de har endnu i friskt Minde en Begivenhed, der skete fornylig, ved hvilken Beslighed Kirkens Autoriteter indsamlede 35,000 Dollars fra Medlemmerne i Løbet af 24 Timer, og disse Penge blev sendte til de hjemføgne Mennesker i Osten, som led under Krigens Byrder, og de blev uddelte fornuftigt og retfærdigt til de trængende uden nogen som helst Fradrag til Udgifter.

Jeg ønsker ikke at benytte for meget af Eders Tid; men der er et Par andre Emner, som jeg kunde ønske at henvise til, og som muligvis kan udgjøre en Tekst, der kan blive mere udførligt omtalt af de, der følger efter, hvis Anden skulde saaledes lede dem. Vi vil indtændigt anmode vore Brødre og Søstre i Kristi Kirke om ikke alene at ære og agte sig selv ved at leve et rent og helligt Liv; men vi ønsker, at I skulle agte, elske og være barmhjertige imod Eders Næste, hver eneste een af Eder. Vi formaner Eder til ikke alene at holde det største af alle Budene, nogenstinde givet af Gud til Menneskene, at vi skal elske Herren vor Gud af vort ganske Hjerte, Sjæl og Sind; men vi formaner Eder ogsaa til at holde den anden Lov, der kommer efter denne: at vi skal elske vor Næste som os selv. Betal ondt med godt. Gjør ikke mod andre det, som Du ikke ønsker, de skal gjøre mod Dig. Vi har ikke i Sinde at rive andre Menneskers Huse ned. Vi er fuldt ud villige til at lade dem bo og bygge saaledes, som de selv ønsker, men vi vil prøve paa at vise dem, hvad der er bedst. Vi vil ikke fordomme det, som de har, og som de sætter større Pris paa end alt andet i Verden; men vi vil prøve paa, sammenlignelsesvis, at bygge dem et bedre Hus og venligt indbyde dem, besjælede af Kristi og den sande Kristendoms Aand, til at tage Bolig i det nye og bedre Hus. Dette er vort Grundprincip, og jeg ønsker at aabne Eders Hjertes, mine Brødre og Søstre, for den fulde Forstaaelse deraf og for Antagelsen af dette Princip som den rette Fremgangsmaade.

Jeg ønsker, hvis det er mig muligt, at oprulle for Forældrenes Sind og Tanker Nødvendigheden af at oplære og undervise deres Børn paa rette Maade med Hensyn til dette herlige Princip, Menneskeljærlighed, den Kjærlighed til vor Næste, der vil gjøre det muligt for os at værne om hans Rettigheder lige saa omhyggeligt, som vi værner om vore egne, at forsvare vor Næstes Frihed og Rettigheder lige saa omhyggeligt, som vi vilde forsvare vore egne Rettigheder, lægge Stolpen tilrette i vor Nabos Hegn, som en eller anden ligegyldigt har ladet ligge paa Jorden, ligesom vi vilde lægge den paa Plads i vort eget Hegn for at beskytte vor egen Agerøde mod Ødelæggelse af løs-gaaende Dyr.

Dette er meget let at sige, men der er Mening i det, og det er en meget vigtig Ting for os at efterleve. Jeg har hørt om nogle Mennesker, som var saa langt fra dette Princip, at de hellere vilde rive

deres Nabos Hegn ned og lade Dyrene nedtrampe hans Sæd, end de vilde rejse det op og prøve paa at beskytte hans Ejendom, saaledes som de vilde beskytte deres egen.

Fædre og Mødre i Israël: Vil I bestræbe Eder for at belære Eders Børn om, at der er intet andet Navn givet under Himlen, ved hvilket vi kan have dette herlige Haab om Opstandelsen fra Døden til Livet, om evig Ophøjelse i Guds Rige, end Jesu Kristi, Guds Søns, Navn? Vi er i Ordets sande og mest omfattende Betydning et kristent Folk; vi tror paa den Herre Jesus Kristus, og vi erkjender det som vor Pligt at se op til ham som vor Frelser og Freløser. Vær Eders Børn dette, lær dem, at gennem Profeten Joseph Smith blev det mektigste Præstedømmes Fuldmagt givet til Mænd paa Jorden, det Præstedømme, som hvilede paa Peter, Jakob og Johannes, der blev befuldret under Frelserens egne Hænder. Vær dem, at Joseph Smith, Profeten, blev kaldet af Gud, medens han endnu var en Ungling, til at lægge Grundvolden for Kristi Kirke i Verden og Administrationen af Evangeliets Ordinaner, som det er nødvendigt for Menneskene at blive delagjorte i for at indgaa i Himmeriges Rige. Vær Eders Børn at agte og respektere deres Naboe. Vær dem at respektere deres Biskop og Kredslærerne, som besøge Eders Hjem. Vær Eders Børn at respektere Alderdommen, de graa Haar og rystende Lemmer. Vær dem at ære og med Agtelse mindes deres Foreldre og alle, som er hjælpeløse og i Nød. Vær Eders Børn saaledes, som I selv er blevne lærte, at ære Præstedømmet, som I har modtaget, det Præstedømme, som vi alle bærer, der er Ældst i Israël.

Vær Eders Børn at ære og agte deres Lærere i Skolen og at lytte til alt det, der er rent og godt og opløstende, men at undgaa det, som er daarligt. Vær Eders Børn at holde Guds Lov i Ære og ligeledes Statens og Landets Love. Vær dem at respektere og ære de, der er valgte af Folket til at styre Nationen, forvalte og udøve Retfærdighed. Vær dem at være loyale mod deres Land, loyale i Henseende til Retfærdighed, Sandhed og Ære. Derved vil de vokse op og blive agtværdige Mænd og Kvinder i Landet.

Og som Sidste-Dages Hellige, som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, glem ikke de vigtige Ordinaner, der tilhører Evangeliet, og som maa adlydes, for at vi skal kunne modtage de Betsignelser, som Herren har beredt for os. Jeg kan maasse gjøre dette lidt tydeligere for Eder. Herren har aabenbaret et Princip for os, hvorved vi gennem en retmæssig og retfærdig Benyttelse af den guddommelige Myndighed kan blive forenede for Tid og al Evighed som Mand og Hustru. Vær Eders Børn dette Princip, saaledes at de kan oppokke og blive værdige til at gaa ind i Herrens Hus og modtage disse Ordinaner og Betsignelser. Vær Eders Børn og Eder selv ogsaa, at det er nødvendigt for Eder at blive Frelser paa Zions Bjerg for dem, som døde uden Kjendskab til Evangeliet, og at Templerne her imellem disse Bjerge og i andre Egne er blevne opførte først og fremmest for, at disse hellige Ordinaner kan blive udførte for dem, som er gaaede bort. Glem ikke disse Ting; thi de er meget nødvendige for os.

Jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd til Eder. Jeg har fra min Barndom virket i Kirkenes Tjeneste sammen med saadanne Mænd som Brigham Young, Heber C. Kimball, Willard Richards, Jedediah M. Grant, George A. Smith, Daniel H. Wells, John Taylor, George D. Cannon, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow og deres Medarbejdere, de tolv Apostle, de Halvfjerds og Højpræsterne i Jesu Kristi Kirke, og for at mit Ord kan blive hørt af enhver fremmed indenfor disse Mure, vil jeg bevidne for Eder, at bedre Mænd end disse har aldrig levet, i det mindste saa langt min Bekjendtskabskreds rækker, og jeg var godt kjendt med dem; jeg voksede op med dem, var sammen med dem i Raadslagning, i Bøn og Baaftaldelse og paa Rejser fra Sted til Sted. Jeg har hørt dem i offentlige og private Møder og i det skjulte, og jeg bærer mit Vidnesbyrd til Eder om, at de var Guds Mænd, retfærdige, rene og sanddru Mænd, som aldrig lod sig iriste til at gjøre det, som var uret, men hvis Eksempel og Liv var hævet over enhver Anklage.

(Fortsættes.)

Sabbaten.

(Af H. W. B. T. i »Millennial Star«.)

Ordet „Sabbat“ er et hebraisk Ord, der betyder „Hviledag“. Vi læser i første Mosebog, at Herren ved Skabelsen anordnede, at hver syvende Dag skulde være Hviledag, og idet Herren paabød, at hver syvende Dag skulde være helliget som Hviledag og Andagtsdag, gav han os et meget klart Bevis paa den store Naadeplan, han i alle Enkeltheder havde med Hensyn til sine Børn, som efterhaanden skulde komme til at bebo Jorden. Vi læser i Skriften, at den almægtige Gud, idet han havde fuldført sit Skabelses-Værk, hvilede paa den syvende Dag og velsignede den. Vigegyldig, hvor lang eller kort en Tidsperiode hver af de seks „Skabelsesdage“ var, den syvende „Dag“ skulde være en Hviledag. Herrens Hensigt med, at hver syvende Dag, eller den syvende Del af al Tid, skulde være en Hviletid for Menneskene, var tydelig den, at Menneskene skulde have saadanne bestemte planlagte Hvilestunder, som vilde blive til Fordel for dem i Henseende til legemlig og aandelig Velvære, samt aandelig Vækst og Fremadskridelse. Naar vi læser, at Gud „hvilede paa den syvende Dag fra al sin Gjerning, som han havde gjort“, kan vi naturligvis ikke hermed forstaa, at han tiltrængte Hvile og Styrkefornyelse, som vi dødelige Mennesker gjør det; men det fremgaar klart af Ordene, at naar de seks Dages Arbejde er udført — og det skulde med Guds udførte Gjerning som Forbillede være „jaare godt“ udført — da skulde vi hvile fra vor timelige Gjerning, og vi skulde lade vore Husdyr hvile tillige. Herren fremholdt imidlertid for os, hans Børn, i bestemte Ord, hvorledes vi skulde arbejde med Flid i seks Dage, men hvile paa den syvende, thi „Gud velsignede den syvende Dag og helligede den.“ (1. Moseb., 2. Kap.)

Efter som Herren gav Adam og Eva Sabbatsbudet førend Syndefaldet, kan vi begrundet antage, at Adam og Eva før Syndefaldet maa

have udført et eller andet Arbejde i Edens Have de „seks Dage“ om Aften. At dette virkelig var Tilfældet, synes klart at fremgaa af Ordene i første Mosebogs 2. Kapitel, 15. Vers: „Og Gud Herren tog Mennesket og satte det i Edens Have til at dyrke den og til at vogte den“. Om det var erklæret nødvendigt for Mennesket at hvile hver syvende Dag i slige velsignede Omgivelser og under slige velsignede Forhold, idet „Gud Herren lod opvokse af Jorden allehaande Træer, lystelige at se til og gode at æde af“, og idet „der gik en Flod ud af Eden til at vande Haven“, hvor megen større Nødvendighed maa der da ikke have været for Menneskene at nyde regelmæssig Hvile efter udført Arbejde, efter at vore første Forældre var drevne ud fra Edens Have, og de var tvungne til at bearbejde en Jord, som paa Grund af Syndesaldet var kommen under Herrens Forbandelse, og som var meget mindre produktiv end forhen, undtagen med Hensyn til Frembringelsen af Torne og Tidsler. Det maa da i Sandhed have været i hans „Ansigt Svædet“, at Adam blev nødt til at æde sit Brød; og havde det ikke været paa Grund af Guds naadige Foranstaltning, at give Menneskene Lejlighed til at hvile fra deres Arbejde hver syvende Dag, vilde det uafsladelige, ihjælte Arbejde fuldstændig have udmattet Menneskene, og tilslige Dyrene, som Menneskene fandt det nødvendigt at benytte ved Udjærelsen af deres Arbejde, i deres Bestræbelser for at gjøre sig Jorden underdanig.

Men det var ikke alene for Legemets Velværes Skyld, at Sabbaten blev anordnet; den blev ogsaa anordnet for at give Menneskene en Lejlighed til i aandelig Henseende at forberede sig til at komme frem for Gud, lære om hans Veje og hvorledes vi bør tjene ham, vor himmelske Fader, saa at vi med Hengivenhed kan klynge os til ham, og i det Hele taget komme til at forstaa vort Forhold til ham og lære, hvad han kræver af os. Da Kristus levede paa Jorden, fremsarte han med Klarhed, at „Sabbaten blev til for Menneskets Skyld, og ikke Mennesket for Sabbatens Skyld“ (Mark. 2. : 27.), og idet han forklarede for sine Tilhørere Sabbatens Betydning, indprentede han paa deres Sind, at „Menneskesønnen er Herre ogsaa over „Sabbaten“ (28. Vers). Gud gav i sin Naade og Visdom Menneskene Sabbaten saa vel for deres aandelige Belsærds Skyld som for deres timelige Gode. Ved en af sine inspirerede Tjeneres Mund lod den almægtige Gud sige til Folket: „Og jeg gav dem ogsaa mine Sabbater, at de skulde være til Tegn imellem mig og imellem dem, at de skulde vide, at jeg er Herren, som helliger dem.“ (Ej. 20. : 12.)

I mange Dele af Guds aabenbarede Ord kan vi finde Befalinger om, at vi maa holde Sabbaten hellig, og finde Advarslser mod at vanhellige Dagen, og Angivelse af Straffedomme derfor, saa vel som Løfter om himmelske Belønninger for en passende Jagttagelse af samme. Profeterne talte ikke i noget utydeligt eller tvetydigt Sprog i Henseende til Sabbatens Hellighed, eller om de Betsignelser, som skulde blive givne dem, som helligholder Sabbaten. Vi læser hos Esaias med Hensyn her til: „Saligt er det Menneske, som gjør dette, og det Menneske, som holder fast derved, den, som holder Sabbaten, at han ikke vanhelliger

den." (56. : 2.) Gud giver store Forjættelser til den, som iagttager hans Befalinger, ogsaa med Hensyn til Sabbaten. Vi læser hos Esaias 58. Kap., 13. og 14. Vers:

"Derjom Du holder din Fod i Hvile paa Sabbaten og ikke gjør, hvad Du selv har Behag i, paa min hellige Dag, og derjom Du kalder Sabbaten en Lyst og Herrens Dag en Herlighed, og derjom Du ærer ham, saa Du ikke gaar dine egne Beje og ikke gjør, hvad Dig behager, og ikke fører tom Tale, da skal Du iorlyste Dig i Herren."

Vi læser fremdeles i Nehemias Bog, at denne Herrens Profeet fandt det nødvendigt ved en vis Vejlighed skarpt at irettesætte nogle af Juda Stammes ledende Mænd og at fremsætte for disse Mænd, hvorledes Herrens Brede vilde ramme dem, fordi de udførte dagligdags Handelsforretninger paa Sabbatsdagen. Lad os mærke os, at efterjom den almægtige Gud er et usoranderligt Væsen, „den samme i Gaar, i Dag og for evigt“, ethvert Misbrug af Sabbatens Timer vil nødvendigvis paadrage os Herrens Mishag, lige saa meget nu som i Profeten Nehemias Dage.

Herren har givet os Liv her paa Jorden og sat os i denne Provestand, for at vi skal forberede os selv for Livet paa den anden Side Graven, og han har givet os tilstrækkelig Tid til i vore forskjellige jordiste Stillinger, i Udførelsen af vort daglige Arbejde, at forberede os selv for Livet herefter. Idet hver syvende Dag er givet os som en Hviledag, bliver det ialt 52 Dage i et Aar (næsten to Maaneder), at Herren har givet os til at overveje Livets dybeste og mest alvorlige Spørgsmaal. Om et Menneske lever 56 Aar er der saaledes samlet givet det hele 8 Aar, i hvilken det kan undersøge de Ting, som hører Guds Rige til, og udfinde, hvad der vil fremme dets aandelige Velfærd og Vækst, og sætte det i Besiddelse af Herrens Naadegaver, formedelt Bøn og Overvejelse af Guds aabenbarede Ord, og formedelt Selvopofrelse og Adlydelse af Herrens Befalinger, saa at det kan modtage de aandelige Betsignelser og erholde Urveret med Vjsets Børn. Hvis Herren ikke havde anordnet Sabbaten, vilde Menneskene blive saa fuldkomment optagne af verdsligt Arbejde og af at søge verdslige Fornøjelser og verdslig Ære, saa at det næppe vilde finde Tid til at overveje Livets langt vigtigere aandelige Spørgsmaal og samle sig Statte, der ikke forgaar, Statte, „som Møl og Rnst ikke kan fordærve“, men som kan være vort Eje evindeligt. Denne Kjendsgjerning kan blive iagttaget ved at betragte deres Liv, som ikke holder Sabbaten hellig. Dr. Sumner, en engelsk Bisop, giver denne alvorlige Advarsel i Henseende til Hviledagen: „Men det er med Sabbatsdagen som med andre af Guds Gaver, at om ikke denne Hviledag bliver retteligt anvendt og helligholdt, vil Menneskene benytte Dagen paa en Naade, der vil blive til Fordømmelse for dem selv i Stedet for til Betsignelse“. Sabbaten, som efter Kristi Opstandelse fra de døde blev Søndag, i Stedet for som forhen Lørdag, idet vi læser i Apostlenes Gjærninger og i Kirkehistorien, at de første Kristne samlede sig til Bøn og Gudsdyrkelse den første Dag i Ugen, Kristi Opstandelsesdag, denne af Herren helligede Dag er bestemt for os som en Dag, i hvilken vi skulde ære Herren ved at lære

at kjende hans hellige Ord, og lade dette være vor første Fornøjelse og vor største Glæde paa denne Dag, og at vi paa denne Dag skulde undlade at gjøre nogen som helst Ting, der vil forhindre, at vi udfører vore Sabbatspligter, saa at vi derved neddrager Fordømmelse over os selv.

Vi maa erindre, at Sabbatsbudet var allerede givet til Adam og Eva i Eden, og at det altsaa ikke er noget specielt Bud, der kun blev givet til Jøderne, men at det gjælder for alle Mennesker, som bliver bekendte med dette Herrens Bud, hvorvel mange specielle Sabbatsanordninger kun gjaldt for Jødefolket og blev ophævede, da det mere herlige Bud ved Kristus, da Evangeliets fuldkomne Lov, med andre Ord, traadte i Kraft. Sabbatens Dag er en Dag, paa hvilken vi passende kan udøve Barmhjertighedens Gjerninger og tage gode Beslutninger med Hensyn til vor Livsvandel. Da Jøderne i fordums Dage spurgte Frelseren, om det var tilladt at gjøre saa og saa paa Sabbatdagen, for af hans Svar at finde Anklage mod ham for Overtrædelse af Sabbaten, sagde han til dem, at det visse var tilladt at komme de syge til Hjælp og gjøre vel paa denne Dag, hvorefter han i deres Paahyn helbredede en Mand med en visen Haand. (Math. 12. : 10.—13.)

Som hver Søndag og Sabbatsdag kommer, skulde vi erindre, at vi nærmer os vort jordiske Livs Endeligt, og denne Tanke burde fremstjynde os til med endnu større Fliid, om muligt at udføre Retfærdighedens Gjerninger, saa at vi, naar Dødens Stund kommer, maa være fuldtud forberedte til at møde vor Gud og indgaa til den Sabbatshvile, som er beredt for Herrens Hellige.

Kommer der Vinter igjen?

De fleste Mennesker vil naturligvis straks sige ja; thi Vinter kommer altid efter Sommer, ligesaa regelmæssigt, som Nat følger Dag. Vi er for saa vidt enige, hvad dette Spørgsmaal angaar. Om det bliver en stræng eller en mild Vinter, kan vi imidlertid først kunne sige, naar den er overstaaet. Sidste Vinter var vistnok en Overraskelse for mange, da den baade var kold og længe varende. Selv iblandt Landmændene var der mange, som led store Tab, idet Kartofler og andre Rodfrugter tog Skade i Rulerne, som paa Grund af den haarde Vinterfrost var utilstrækkeligt tilbækket med Jord; men hvem veed, om den kommende Vinter ikke kan blive endnu strængere end den sidste. Skjønt det er langt fra vor Hensigt at fremmane noget Skremmebillede, da Livet i mange Henseender til enhver Tid fører Besværligheder nok med sig, vil et Ord til den forstandige dog aldrig kunne skade nogen, men kan muligvis gavne enkelte iblandt os. Fra et naturligt Standpunkt betragtet, og fra de nuværende raadende Forhold at dømme, er det muligt, at den kommende Vinter vil blive en af de haardeste og vansteligste, som vi har oplevet, selv om den ikke skulde blive særlig kold. I kommerciel Henseende ser det saaledes kun mørkt ud allevegne, og Næringsdriften er i mange Henseender stærkt truet paa flere Omraader, hvilket paa en na-

turlig Maade bringer ængstelige Følelser til det tænkende Menneske, især hos saadanne, der allerede lever under smaa Raar og har en stor Familie at forsjørge. For nærværende smiler Solen mildt og behageligt ned paa os. Trær og Krat staar i sit skønne Foraarsflor, og der findes nu Ly under enhver Bust. Under disse behagelige Forhold, som en kjærlig Fader har dannet for os, er man let tilbøjelig til at glemme de lange, mørke og kolde Dage og Nætter, som ligger bag os, og vi tænker maaste kun lidet paa, at snart staar Solen atter paa sit højeste Punkt for den nordlige Halvkugles Vedkommende, og at Dagene derpaa lidt efter lidt bliver kortere, mørkere og koldere. Fuglenes Sang tager af, Regnen piser paa Ruden, Sneen hvirvler os igjen i Møde udenfor, og indenfor er den lille Stue maaste kold og mørk; thi Kul og andet Brændsel er det knapt man kan opdrive. Maaste er det lille Spisekammer tomt paa Grund af, at Forsørgerens ellers jaa flittige Hænder er ledige, da Arbejdet er ophørt, paa Grund af Fabrikens eller Trafikkens Stansning, efterjom der ingen Kul eller anden Drevkraft findes til at holde de mange forskellige Industriegrene i Gang. Som sagt: Røden banker paa Døren, de trange Tider er her, og selv med de stedlige Autoriteters ihærdige Bestræbelser, og de mange ypperlige Hjælpeskilder, som er forhaanden til at afhjælpe de trange Raar blandt de uheldigt stillede i Livet, er det dog muligt, at den kommende Vinter vil efterlade Saar, der sildigt vil læges og glemmes. Medens vi saaledes i Fantasiaen betragter dette mindre behagelige Billede, da lad os sige til os selv: Hvis det er muligt, da bered Dig lidt til at møde den kommende Vinter, medens Sommeren endnu varer. Med andre Ord: Lad os spare alt, hvad vi kan, og bruge Økonomi paa alle Omraader. Lad os samle lidt til Hjemmet af Fødemidler, Brændsel, gode, varme Klæder og Fodtøj, lige saa meget, som det er muligt for os. Da det saaledes gjælder om at beskytte vore Legemer mod Kulden, er det ikke nødvendigt at vælge kostbare Varer, men noget, der er varmt, solidt og godt.

Som tidligere fremsat i „Stjernen“ vil vi her gjentage, at det under nærværende eksisterende Forhold er uvist og urigtigt for Familieforsørgere at forlade deres Familier, som er afhængige af dem for Livets Ophold, i den Hensigt forud for dem at emigrere til Amerika. At vise Ringagt for disse velmente og betimelige Raad i disse vanstelige Tider, vil sikkert ikke lede til noget godt Resultat; men vil i al Almindelighed vise sig at være meget uheldigt. Vi vil derfor bede ethvert Medlem af Kirken i denne Mission om at give nøje Agt paa de Raad, som gives dem fra Tid til anden af Kirkens ledende Mænd, da disse Mænd af Herren er givet Præstedømmets Myndighed og er vise Mænd, der har Ret til at give Raad og Vejledning til Kirkens Medlemmer, saavel i timelig som aandelig Henseende. Personer, som ringeagter Herrens Tjeneres Raad og Vejledning, kan ikke forvente vedblivende at være i Besiddelse af Evangeliets Land, men udsætter sig for Farer og Afvigelser fra Sandhedens snævre, men lige og rette Vej. Bort Raad til Kirkens Medlemmer i denne Mission er dette: Lad os alle søge at kjende, hvad Herrens Villie er, og da ud-

føre den ved at efterleve de Bud, som han har givet os, og ikke forsømme nogen Bligt, der er beregnet paa at opbygge samt fremme Guds Sag paa Jorden, og da kan vi med fuld Forvisning om Bønhørelse bede ham om Hjælp og Bestyttelse paa Hjem søgelsens og Trængselens Dag.

Samtidig indbyder vi alle sandhedssøgende Mennesker i disse nordlige Lande, hvor vi for Tiden virker som Guds bemyndigede Tjenere, til at undersøge vort Budskab til dem samt adlyde den frelsende Plan, som Menneskene gennem Kirkens Uldster kan blive bekendte med. Denne Plan fremsættes i Jesu Kristi rene og uforfalskede Evangelium, som maa adlydes og efterleves af alle, der ønsker at faa Del i den evige Freds Velsignelser, hvilken Fred ingen kan komme i Besiddelse af, hverken i dette eller det tilkommende Liv, hverken som enkelte Individer eller som Nationer, undtagen ved at underkaste sig den sande og himmelske Religion, hvilket vil bevirke, at de fjænpende Nationer vil „omsniede deres Sværd til Hækker og deres Spyd til Høvelknive; og et Folk skal ikke løfte Sværd mod et andet, og de skulle ikke ydermere vde sig i Krig“.

Vi fastholder med Bestemthed, at vort Budskab er fra den almægtige Gud, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, som vil lytte til dette Budskab og adlyde og efterleve Guds Befalinger, vil derved sikre sig den evige Fred.

Hans J. Christiansen.

Kirkens Autoriteter udsætter store Præmier for nypperlig Dykning af mindre Arealer. Kirkens ledende Mænd har deres Opmærksomhed henvendt paa, hvad der kan gavne Kirken mest i timelig faavel som aandelig Henseende. Paa Grund af Dyrtiden, som forarsaget af Krigen hersker i Amerika saa vel som i Europa, og som nødvendiggjør, at alt Land bliver udnyttet paa den mest produktive Maade, fremsatte Kirkens Autoriteter ved Foraars-Generalkonferencen et Forslag om, at der bliver givet et vist Antal større Præmier til de kirkelige Kvotumer og Organisationer, som ved grundig Dykning af Smaaarealer kan frembringe den største Afgrøde paa henholdsvis 5 Akres Hvedeland og 1 Akker Kartoffelland. Der er ingen Tvivl om, at Hundreder af kirkelige Organisationer sætter en Værd i at virke med Kraft for at udvinde det mest mulige af Jorden og om muligt vinde de udjatte Præmier; og at de forskjellige Organisationer, som udfører dette ekstra Arbejde forbundet med Planen, vil blive rigelig belønnede alene i Høstuddyttet, er næsten en Selvfølge.

— Bifald ansporer ædle Sjæle til større Ting, men er de Svages Maaal og hele Uttraa.

— Giv Herren det bedste; giv ham dit Hjerte og tilbagehold ikke noget fra ham.

Faraarskonferencen i Kristiania.

Faraarskonferencen i Kristiania afholdtes i Dagene Lørdag den 7., Søndag den 8. og Mandag den 9. April.

Konferencen indlededes Fredag Aften den 6. April Kl. 7 med en gratis Aftenunderholdning af Kristiania Grens Sangkor under Ledelse af dets Dirigent Otto Brun. Den store, rummelige Sal var fyldt til Trængsel af interesserede Tilhørere.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8 $\frac{1}{2}$ og aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 40: „Utter kraftig saltes Jorden“ og Bøn af Ældste Hans C. Pederjen. Salme Nr. 138: „Fader vor paa Himmels Trone“ blev derefter aflungen.

Tilstedeværende af Zionsældster og af det lokale Præstedsomme var: Missionspræsident Hans J. Christiansen, Konferencepræsident Adolph M. Nielsen, Ældsterne Hans C. Pederjen, Peter R. Johansen, Hyrum P. Nølleby og Fred. L. Pederjen samt Forstanderne Carl Andreasen, Franz Olsen, Martin Halvorsen og Hilmar Christensen.

Præsident Adolph M. Nielsen bød Velkommen til Konferencen og nedbad Herrens Betsignelse over de Hellige og besjgende.

Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte sin Glæde og Tilfredshed over at have den Vejlighed at være tilstede. Han bragte Hilsen fra de Hellige i Kjøbenhavn og Trondhjem samt mindede om sine foregaaende Missioner. Han gav Raad og Lærdomme og nedbad Guds Betsignelser over de tilstedeværende.

Til Afvæksling blev Salme Nr. 75: „Om Guds Stad man taler herlig“, sunget.

Derefter aflagde de forskjellige Grensforstandere Rapporten. Broder Franz Olsen fra Larvik aflagde Rapport, udtalte sine Følelser samt bar sit Vidnesbyrd. Fra Frederikstad blev Rapport givet af Broder Martin Halvorsen, og fra Drammen af Broder Carl Andreasen. Af disse Rapporten fremgik, at Stillingen var god i de forløbne 6 Maanedes. Ældste Fred. L. Pederjen rapporterede om sin Missionsvirksomhed og ligeledes ogsaa Ældste Hyrum P. Nølleby.

Præsident Adolph M. Nielsen gjorde derpaa nogle Bemærkninger og udtalte sin Tilfredshed med de givne Rapporten. Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte ogsaa sin Tilfredshed. Han glædede sig over den gode Aand, som var over alle, som var kommen tilstede under Konferencen. Mødet sluttedes med Salmen: „Fred hviler over Land og By“. Takfælgelse af Ældste Peter R. Johansen.

Søndagskole-Konferencen.

Søndag Form. Kl. 10 den 8. April afholdtes Søndagskolekonferencen, der aabnedes med Salme Nr. 25: „Vær velkommen Søndag Morgen“ og Bøn af Broder Johan Larsen og fortsattes med Salmen Nr. 20: „Da Du styrket fra Dit Leje“. Konferencepræsident Adolph M. Nielsen bød de tilstedeværende Velkommen og udtalte sin Glæde over at samles med de Hellige under saa gunstige Omstændigheder, hvorefter

Rapporter fra de forskjellige Søndagskoler blev afgivet: fra Drammen ved Broder Oscar Olsen, der havde en god Rapport, og som bar sit Vidnesbyrd; fra Frederiksstad ved Broder Martin Halvorsen, der ligeledes afslagde en god Rapport; fra Larvik ved Broder Franz Olsen, som rapporterede og udtalte sine Følelser, og fra Kristiania ved Søndagskolens Bestyrer, Johan Larsen. Af disse Rapporter fremgik det, at Søndagskolegjerningen i Konferencen var i en fremadstridende Udvikling og Udsigten for Fremtiden ganske lovende. Præsident Adolph M. Nielsen udtalte sin Tilfredshed med de givne Rapporter. Til Afveksling blev Salme Nr. 16: „Der er Skjønhed her paa Jord“, sunget, hvorefter Kristiania Grens Søndagskole udsørgte et interessant og stemningsfuldt Program, bestaaende i Eksamination af de forskjellige Klasser samt Sang, Oplæsning og Deklamation. Særlig Opmærksomhed vakte Kindergarten-klassen ved sine gode Præstationer. Fjerde Klasse repræsenteredes af Søster Gulborg Schau og den theologiske Klasse af Søster Synnøve Widding. Søndagskolens Bestyrelse og Lærerpersonale blev det foreflaaet og enstemmig vedtaget at opholde. Missionspræsident Hans F. Christianen udtalte sine Følelser med Hensyn til det givne Program og roste Børnene og Lærerne for deres gode Samarbejde. Han omtalte det store Tempelarbejde, som vil blive udført af den opvoksende Slægt og sønede Herrens Velsignelse over store og smaa. Søndagskolen sluttedes med Salme Nr. 30: „Velsign o Gud, Dit Folk“ og Takfælgelse af anden Raadgiver, Reidar Jakobsen.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Aflyngelse af Salmen Nr. 117: „Saa fikker en Grundvold“ og Bøn af Broder Olaf L. Clausen, hvorefter Salme Nr. 39: „Salem's Konges Præstedømme“ blev sunget. Ældste Hymn P. Kølbehy var den første Taler. Han omtalte Naassens Oprindelse, sammenlignede Israels Børns Trældom med Syndens Trældom og fremholdt Friggjørelsen ved Sandheden. Ældste Peter H. Johansen udtalte sin Glæde over at have haft Lejlighed til at annamme Evangeliet som Barn. Han omtalte den religiøse Sigegyldighed, som findes i Verden. Han forklarede Guds Eksistens som et personligt Væsen. Han troede, at hans Missionsarbejde vilde falde i god Jord og omtalte fremdeles Nødvendigheden af at efterleve Guds Bud og Bønnens Nødvendighed, og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse.

Til Afveksling blev Salme Nr. 153: „Lover den Herre, den mægtige Konge med Ore“, sunget.

Missionspræsident Hans F. Christianen benyttede den resterende Del af Tiden og glædede sig over den Anledning, han havde til at være tilstede ved denne Højtid; omtalte Kristi Opstandelse, Forsoningens Virkning, Kristi Mission i Aandeverdenen og hans Møde med Kvinderne, særlig Maria, efter sin Opstandelse. Han omtalte ligeledes Verdens Stilling til Evangeliet paa den Tid, det blev gjengivet til Jorden, og bar sit Vidnesbyrd om sammes Sandhed og frelsende Kraft. Derefter foreslog han til Opholdelse Kirkens Generalautoriteter; fremdeles Apostel George F. Richards som Præsident over den europæiske Mission; Ældste

Hans J. Christiansen som Præsident over den Scandinaviske Mission med Eldste Niels J. Green som Oversætter og Medredaktør af „Scandinaviens Stjerne“ og Fred. H. Hejs som Missionssekretær; Eldste Adolph M. Nielsen som Præsident over Kristiania Konference; Eldste Hans C. Pedersen som Konferencens Sekretær; Eldsterne Peter N. Johansen og Hylm B. Nøkleby som omrejsende Eldster, samt Fred. S. Pedersen som Missionær i denne Konference. Videre blev foreslaaet følgende lokale Eldster til Opholdelse: Carl Andreasen som Forstander i Drammens Gren; Broder Hilmar Christensen som Forstander i Tønsberg; Broder Franz Olsen som Forstander i Larvik; Broder Rik Edd. Eriksen som præsiderende Præst i Arendal; Anton A. Lund som Forstander i Frederikshalds Gren og Broder Olaf B. Paulsen som præsiderende Præst i Moiss; Martin Halvorsen som Forstander i Frederikstads Gren. Alle Forslag vedtoges enstemmig, hvorefter Mødet sluttedes med Salme Nr. 263: „Prik Gud, fra hvem hvert Gode kom“. Takkigelse af Broder Otto Gebhart.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Søndag Aften Kl. 7 fortsattes Konferencen med Afhyngelse af Salme Nr. 1: „Morgenrødens Straaler bryde“, og Bøn af Broder Franz Olsen. Salme Nr. 7: „Guds Aand som en Fld“, blev derefter sunget, hvorefter Eldste Hans C. Pedersen talte angaaende Mormons Boges Fremkomst og Profeten Joseph Smiths Mission. Koret sang: „O Vonneftund“, hvorefter Konferencens Præsident, A. M. Nielsen, talte. Han oplæste som Indledning Salmen: „O sig, hvad er Sandhed“ og omtalte Paastens Betydning. Han gjendrev falske Læreres Paastand vedrørende Kristi Opstandelse, bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og nedbad Herrens Velsignelse over alle. Derefter sang Koret: „Førend Solnedgang“. Missionspræsident Hans J. Christiansen benyttede den resterende Del af Tiden og glædede sig over den Lejlighed, han havde, til at bære Vidnesbyrd om Sandheden for en saa stor Forsamling, idet hver Plads i Salen var optaget. Han fremjatte de Sidstedages Helliges Lærdomsprincipper og omtalte, hvorledes de forskellige religiøse Prædikanter forvanskede Sandheden; omtalte, hvorledes Menneskene er skabte i Guds Billede og hvorledes Jesus Kristus, som repræsenterede Faderen, var hans Herligheds Afglans og hans Væsens udtrykte Billede. Han omtalte det himmelske Raad, før Jorden var dannet og vore første Forældre satte paa Jorden; han omtalte ligesledes Betingelserne for at indkomme i Guds Rige. Han oplæste fremdeles det 6. Kapitel i Johannes Aabenbaring og omtalte de Straffedomme, der vil ramme den ugudelige Verden. Han nedbad sluttelig Guds Velsignelser over alle oprigtige. Mødet sluttedes med Salme Nr. 246: „Blomstre som en Rosengaard“ og Takkigelse af Broder Martin Halvorsen. Koret sang som Ekstranummer: „Herre Du stærke.“

Grensmødet Mandag den 9. April Kl. 7 Aften.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salme Nr. 138: „Fader vor paa Himlens Trone“, og Bøn af Broder Olaf Sønsteby, og fortsattes

med Salme Nr. 75: „Om Guds Stad man taler herlig“. Præsident Adolph M. Nielsen omtalte Hensigten og Betydningen af disse Konference-Grensmøder og udtalte sin Glæde over de gunstige Omstændigheder, under hvilke Menigheden i Kristiania nu kan afholde Konferencer.

Ungdomsforeningerne blev derefter givet Lejlighed til at afgive Rapport om deres Arbejde. Fra Larviks Gren blev der ved dets Præsident, Gustav Wilhelm Jensen, afgivet en god Rapport i Betragtning af, at Ungdomsforeningen dersteds kun har bestaaet i 2 Maanedes. Udsigterne for Fremtiden var særdeles lovende. Fra Drammen blev Rapport afgivet af Præsident Adolph M. Nielsen. Stillingen der var ganske god. Den kvindelige Hjelpeforening i Kristiania Gren blev repræsenteret ved dets Præsidentinde, Mine Christiansen, der afslagde Rapport om Arbejdet, der var udført af Foreningen i det forløbne Halvaar. I financier Henseende var Foreningens Stilling særdeles god. Sangkoret blev repræsenteret ved dets Vicedirigent, Otto Gebhart, der afslagde en god Rapport om dets Arbejde og meddelte, at Sangkorets Stilling var god i økonomisk saa vel som i andre Henseender.

Præsident Adolph M. Nielsen gav derpaa en samlet Rapport over Stillingen i Konferencen, af hvilken det fremgik, at der var 11 dødie, 10 Børn velsignede og 1 død. Der var afholdt 6 Fastemøder, 11 Præstedømmesmøder og 226 almindelige Møder i hele Konferencen. Der var uddelt 5567 Skrifter, 79 imaa, heftede Bøger solgt, 55 større heftede Bøger, 30 Mormons-Bøger og 30 andre større Bøger. Der var 240 Abonnenter paa „Stjernen“, 760 Medlemmer, iberegnet Præstedømmet, og 174 Børn under 8 Aar. Det totale Medlemsantal i Konferencen var 1224.

De forskjellige lokale Embedsmænd blev derpaa foreslaede til Opbeholdelse; fremdeles Distriktslærerne, den kvindelige Hjelpeforenings Bestyrelse og Distriktsjostre, de unge Mænds Forenings Bestyrelse og de unge Kvinders Forenings Bestyrelse, samt de for Grenen virkende Raads- og Grensekretærer. Til Afveksling blev Salme Nr. 234: „Sag veed, paa hvem jeg bygger“, sunget. Præsident Hans F. Christiansen udtalte sin Glæde over, at saa mange Søfende var tilstede, og omtalte den gunstige Lejlighed, hvorunder vi var forsamlet. Han var tilfreds med de givne Rapporter og nævnte Forstjellen paa Antallet af aktive Medlemmer i Præstedømmet nu og da han præsiderede over Kristiania Konference. Han læste fra Bagtens Bog om Præstedømmets forskjellige Pligter, nævnte Forstjellen paa de Sidste-Dages Helliges Organisationer og andre Kirkesamfunds. Han gav mange Formaninger til de Hellige og nedbad Herrens Velsignelse over dem. Præsident Adolph M. Nielsen gjorde nogle Slutbemærkninger, hvorefter Konferencen afsluttedes med Salmen: „I Osten stiger Solen op“, og Taksigelse af Ældste Peter K. Johansen.

Tirsdag Aften havde den kvindelige Hjelpeforening arrangeret en stemningsfuld og hyggelig Fæst til Ære for de, som skulde forlade os.

Onsdag Form. blev der afholdt et specielt Præstedømsmøde for *Widsterne* fra Zion, som virkede i Konferencen.

Oscar K. Lindbo,
Striber.

Dødsfald.

Niels Christian Jensen, en af Spring Citys Pionerer, døde den 14. December 1916. Han blev født den 30. Juli 1842 i Danmark og blev gift med Dorteia Marie Jensen den 9. November 1862. Han forenede sig med Kirken ved Daab den 1. Januar 1873 og kom til Utah i August 1880. Spring City har været hans Hjem hele Tiden, lige til hans Død. Han var en trofast Sidste-Dages Hellig, indtog mange betroede Stillinger og udførte en Mission til Danmark i 1905—06. De sidste Aar af sit Liv benyttede han til Tempelarbejde i Manti Tempel, hvor han har gjort Arbejde for over 600 Personer.

Begravelsen fandt Sted den 18. December i Spring City under stor Deltagelse. Han efterlader sig Hustru, fem Børn, 41 Børnebørn og 21 Børnebørnsbørn.

— Erling Bjørndal afgik ved Døden den 19. Marts 1917 i Bergen og blev begravet den 26. Marts under stor Deltagelse af Familiens store Vennekreds, saavel som fra Kirkens Medlemmer. Han var en trofast Sidste-Dages Hellig og Medlem af Byens Sangkor. Han vidnede til Sognepræsten og andre i sin sidste Stund om vore Lærdømmes Sandhed og hans sikre Overbevisning om, at han skulde opnaa en herlig Opstandelse.

— Det er ikke, hvad vi tjener, samler eller tager op her i Verden, der gør os rige, men det, vi giver Afstald paa i næstekjærligt Bæher.

— Den forstandige vil vel overveje Livets forskellige Spørgsmaal, førend han afgiver sin Dom.

— Selvstændighed er en stor Dyd, naar den ytrer sig i den rigtige Retning.

Indhold:

Loyalitet mod Gud og Fædrelandet. (Af Præs. Joseph F. Smith.)	161	Kirkens Autoriteter udsætter Præmier for hyperlig Dyrkning af mindre Arealer.....	171
Sabbaten.....	166	Foraarskonferencen i Kristiania..	172
Redaktionelt:		Dødsfald.....	176
Kommer der Vinter igjen? (Af Præs. Hans J. Christiansen.)	169		